

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.20.0201.N

1. **B. D.,**

2. **K. D.,**

eisers,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eisers woonplaats kiezen,

tegen

BALOISE BELGIUM nv, met zetel te 2600 Antwerpen (Berchem), Posthofbrug 16, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0400.048.883,

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpensesteenweg 177/7, waar de verweerster woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Gent van 26 september 2019.

De zaak is bij beschikking van de eerste voorzitter van 30 december 2020 verwezen naar de derde kamer.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 29 december 2020 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Sectievoorzitter Geert Jocqué heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eisers voeren in hun verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Eerste onderdeel

1. Krachtens artikel 1, B, a) Wet Landsverzekeringsovereenkomst, zoals van toepassing, wordt onder verzekerde bij een schadeverzekering verstaan de persoon die door de verzekering is gedekt tegen vermogensschade.

Krachtens artikel 22 van voormelde wet-, kunnen partijen te allen tijde overeenkomen dat een derde, onder de voorwaarden welke zij bepalen, aanspraak kan hebben op de door de verzekering geboden voordelen. Die derde moet niet aangeduid zijn of zelfs niet verwekt zijn op het ogenblik dat het beding wordt gemaakt, maar hij moet aanwijsbaar zijn op de dag dat de verzekeringsprestaties opeisbaar zijn.

Krachtens artikel 38, eerste lid, van voormelde wet kan de verzekering worden gesloten ten behoeve van wie het aangaat en is in dat geval hij die in geval van schade aantoont belang te hebben bij het verzekerde, een verzekerde.

Krachtens artikel 1165 Oud Burgerlijk Wetboek brengen overeenkomsten alleen gevolgen teweeg tussen de contracterende partijen. Zij brengen aan derden geen nadeel toe en strekken hun slechts tot voordeel in het geval bepaald bij artikel 1121.

Krachtens artikel 1122 Oud Burgerlijk Wetboek wordt men geacht te hebben bedongen voor zichzelf en voor zijn erfgenamen en rechtverkrijgenden, tenzij het tegendeel uitdrukkelijk bepaald is of uit de aard van de overeenkomst voortvloeit.

Uit het geheel van voormelde bepalingen volgt dat de brandverzekering die een mede-eigenaar van een onverdeeld goed in eigen naam heeft gesloten, in de regel slechts zijn aandeel in de eigendom dekt en niet strekt tot voordeel van de overige mede-eigenaars, tenzij uit de verzekering blijkt dat de verzekeringnemer voor hun rekening heeft gehandeld.

2. Krachtens artikel 1135 Oud Burgerlijk Wetboek verbinden overeenkomsten niet alleen tot hetgeen daarin uitdrukkelijk bepaald is, maar ook tot alle gevolgen die door de billijkheid, het gebruik of de wet aan de verbintenis, volgens de aard ervan, worden toegekend.

3. Uit de omstandigheid dat een mede-eigenaar van een onverdeeld onroerend goed in het kader van een in zijn eigen naam afgesloten brandverzekeringsovereenkomst met betrekking tot het geheel van dit goed, premies betaalt die berekend zijn op de volledige waarde van dit goed, volgt dat de partijen niet alleen dekking voor deze mede-eigenaar hebben bedongen maar ook voor de andere mede-eigenaars.

4. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- A. D., F. A. en de eisers de eigenaars zijn van de woning X;
- dit gebouw op 21 oktober 2010 gedeeltelijk is ingestort;
- de verweerster de brandverzekeraar is van A. D. en F. A.;
- de verzekeringsovereenkomst werd onderschreven door A. D. en F. A. in hun hoedanigheid van eigenaars van het verzekerde gebouw;
- A. D. en F. A. aan de verzekeraar niet hebben gemeld dat zij niet de enige eigenaars waren van het te verzekeren goed;
- zij de volledige waarde van het gebouw hebben laten verzekeren en de daarmee corresponderende premie hebben betaald;

- zij, wetende dat zij ingevolge de toepassing van artikel 39 Wet Landverzekeringsovereenkomst geen grotere vergoeding konden verkrijgen dan de waarde van hun aandeel in het onroerend goed, door het volledige gebouw te verzekeren geen andere bedoeling kunnen hebben gehad dan ook de andere mede-eigenaars, de eisers, van het voordeel van de verzekering te laten genieten, er valt geen andere zinnige uitleg te bedenken voor de wijze waarop ze gecontracteerd hebben;
- die wil niet alleen duidelijk en ondubbelzinnig moet bestaan aan de zijde van de verzekerden, de bedingers, maar ook aan de zijde van de verzekeraar, de belover;
- opdat de verweerster, in afwijking van die schriftelijke overeenkomst, stilzwijgend zou hebben ingestemd met de derde begunstiging moet zij minstens weet hebben gehad van het feit dat A. D. en F. A. niet de enige eigenaars waren van het te verzekeren gebouw;
- er echter niets is dat daarop wijst zodat de verweerster niet geacht kan worden daarmee op het ogenblik van het afsluiten van de polis te hebben ingestemd;
- het feit dat zij een premie heeft aangerekend ter verzekering van het volledige gebouw en de daarmee gepaard gaande risico's, aan deze vaststelling geen afbreuk doet.

5. De appelrechters die op deze gronden oordelen dat *“vermits A. D. en F. A. slechts voor de helft eigenaar zijn van het verzekerde gebouw en de eisers geen aanspraak kunnen maken op een vergoeding vanwege de verweerster de door de eerste rechter toegekende hoofdsom naar de helft moet worden herleid”*, verantwoord hun beslissing niet naar recht.

Het onderdeel is gegrond.

Overige grieven

6. De overige grieven kunnen niet tot ruimere cassatie leiden.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Koen Mestdagh, als voorzitter, sectievoorzitter Geert Jocqué, en de raadsheren Antoine Lievens, Bart Wylleman en Ilse Couwenberg, en in openbare rechtszitting van 12 april 2021 uitgesproken door sectievoorzitter Koen Mestdagh, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanity Vanden Hende.

12 APRIL 2021

C.20.0201.N/6

V. Vanden Hende

I. Couwenberg

B. Wylleman

A. Lievens

G. Jocqué

K. Mestdagh

29278/W/2

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

5

geven te kennen:

10

1. de heer B. D.,
2. mevrouw K. D.,
- eisers tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar de eisers keuze van woonplaats doen,

15 wat volgt.

De eisers, voornoemd, verklaren hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

20

I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND

25 Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 26 september 2019 door de eerste kamer van het hof van beroep te Gent op tegenspraak werd gewezen in de zaak ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2017/AR/1884, van de eisers, als derde en vierde geïntimeerde, tegen:

30 de naamloze vennootschap BALOISE BELGIUM, met zetel gevestigd te
2600 Berchem, aan de Posthofbrug 16, en met het ondernemingsnum-
mer 0400.048.883,

toen appellante,

thans verweerster in cassatie,

35

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel.

40

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. De heer A. D. en mevrouw F. A. enerzijds en de huidige eisers, de heer B. D. en mevrouw
K. D., anderzijds, zijn eigenaars van een onroerend goed gelegen X.

45

Op 21 oktober 2010 is het gebouw gedeeltelijk ingestort. De stad Gent heeft dringende
veiligheidsmaatregelen bevolen en is overgegaan tot ambtshalve herstellingen. Vervol-
gens heeft de stad Gent aan de eigenaars terugbetaling gevraagd van de gemaakte kos-
ten.

50

Een huurder van de woning, de heer M. S., heeft als gevolg van de instorting van het ge-
bouw schade geleden. Zo ook de eigenaar van het voertuig waarop brokstukken terecht-
kwamen.

55

2. De stad Gent heeft de eigenaars, waaronder de eisers, *gedagvaard* voor de rechtbank
van eerste aanleg te Gent, afdeling Gent. Zij vorderde hun de veroordeling tot betaling
van 61.190,21 euro, meer de interest.

60

De heer M. S., zijnde de huurder, *dagvaardde* de eigenaars en vorderde hun veroordeling
tot betaling van 1.283,54 euro, meer de interest.

De heer N. S., zijnde de eigenaar van het beschadigde voertuig, *dagvaardde* de eigenaars en vorderde hun veroordeling tot betaling van 5.411,00 euro, meer de interest.

65 De eigenaars hebben de heer D. C., zijnde de architect bij de laatste verbouwingen aan het pand, *gedagvaard in gedwongen tussenkomst en vrijwaring*.

De verweerster, zijnde de brandverzekeraar van het onroerend goed, is *vrijwillig tussen-*
gekomen in het geding.

70

De eigenaars stelden naast een *vrijwaringsvordering* ook een *tussenvordering* lastens de verweerster tot betaling van een vergoeding van 14.522,00 euro, meer de interest.

75

Bij *vonnis* van 24 mei 2017 voegde de rechtbank van eerste aanleg de verschillende zaken samen. De rechtbank van eerste aanleg:

- 80 - verklaarde de vrijwaringsvorderingen uitgaande van de eigenaars en de verweerster tegen D. C. onontvankelijk wegens verjaring,
- verklaarde de overige vorderingen ontvankelijk en als volgt gegrond,
- veroordeelde de eigenaars in solidum tot betaling van 61.190,21 euro, meer de interest, aan de stad Gent,
- 85 - veroordeelde de eigenaars in solidum tot betaling van 1.244,57 euro, meer de interest, aan M. S.,
- veroordeelde de eigenaars in solidum tot betaling van 5.263,00 euro, meer de interest, aan N. S.,
- veroordeelde de verweerster om de eigenaars te vrijwaren voor iedere veroordeling die werd uitgesproken, in hoofdsom, interest en kosten,
- 90 - veroordeelde de verweerster tot betaling aan A. D. van 14.522,00 euro, meer de interest,
- veroordeelde de eigenaars in solidum tot de kosten van de procedure ten voordele van de stad Gent, M. S. en N. S.,
- veroordeelde de verweerster tot de kosten van de procedure ten voordele van de eigenaars,
- 95 - veroordeelde de eigenaars en de verweerster in solidum tot de kosten van de procedure ten voordele van D. C.

100 3. Tegen dat vonnis tekende de verweester *hoger beroep* aan. De eigenaars en M. S. stelden *incidenteel beroep* in.

In een *arrest* van 26 september 2019 verklaart het hof van beroep te Gent:

- het hoger beroep van de verweester ontvankelijk en deels gegrond,
- het hoger beroep van de eigenaars ontvankelijk maar ongegrond,
- 105 - het tot hoofdberoep geherkwalificeerde incidenteel beroep van M. S. ontvankelijk en gegrond,
- het bestreden vonnis te bevestigen behoudens waar de eerste rechter de tussenvordering tot vrijwaring ingesteld door de eisers tegen de verweester gegrond heeft verklaard en de verweester heeft veroordeeld om ook aan hen een rechtsplegingsvergoeding te betalen, punt waarop het vonnis wordt vernietigd, en met dien verstande dat de
- 110 hoofdsom waartoe de verweester werd veroordeeld ten aanzien van A. D. wordt herleid naar 7.261,00 euro, en de hoofdsom waartoe de eigenaars in solidum werden veroordeeld lastens M. S. wordt verhoogd naar 1.283,54 euro.

115

Het hof van beroep:

- veroordeelt de verweester tot betaling van de kosten van het hoger beroep van A. D. en F. A.,
- 120 - veroordeelt de eisers tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep aan de verweester,
- verwijst de eigenaars in solidum tot de kosten van het hoger beroep van M. S.,
- verwijst de verweester en de eigenaars in solidum tot de kosten van het hoger beroep
- 125 van D. C..

Tegen dat arrest voeren de eisers het volgende middel tot cassatie aan.

130 **III. MIDDELEN****Enig middel**

MIDDEL

135

Geschonden wettelijke bepalingen

- artikel 149 van de Grondwet

- de artikelen 1122, 1135, 1165, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek

140 - de artikelen 1, 22, 38 en 39 van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst, de artikelen 22, 38 en 39 zoals van toepassing vóór de opheffing ervan bij een wet van 4 april 2014

145 Aangevochten beslissing

In de bestreden beslissing verklaart het hof van beroep het hoger beroep van de verweerster ontvankelijk en deels gegrond. Het hof van beroep bevestigt het bestreden vonnis behoudens waar de eerste rechter de tussenvordering tot vrijwaring ingesteld door de eisers tegen de verweerster gegrond heeft verklaard en de verweerster heeft veroordeeld om ook aan hen een rechtsplegingsvergoeding te betalen, punt waarop het vonnis wordt vernietigd, en met dien verstande dat de hoofdsom waartoe de verweerster werd veroordeeld ten aanzien van A. D. wordt herleid naar 7.261,00 euro, en de hoofdsom waartoe de eigenaars in solidum werden veroordeeld lastens M. S. wordt verhoogd naar 1.283,54

150

155 euro. Het hof van beroep veroordeelt de eisers tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep aan de verweerster.

Het hof van beroep neemt die beslissingen op grond van alle vaststellingen en
160 motieven waarop zij steunen en die hier beschouwd worden integraal te zijn her-
nomen en in het bijzonder de volgende:

"b. verzekeringsdekking voor [de eisers]

165 *De verzekeringsovereenkomst werd onderschreven door A. D. en F. A. in
hun hoedanigheid van eigenaars van het verzekerde gebouw. Op het ogen-
blik van het aangaan van de overeenkomst werd aan de verzekeraar niet
gemeld dat zij slechts voor de helft eigenaars waren en dat zij de andere
mede-eigenaars, [de eisers], als derde begunstigden wilden verzekeren.*

170
*[De verweerster] werpt op dat zij enkel gehouden is tussenkomst te verle-
nen voor A. D. en F. A. en dat vermits de omvang van de verzekeringspres-
tatie de door de verzekerden geleden schade niet te boven mag gaan, zij
maar gehouden is tot de helft van de totale schade [...]. Zij betwist het be-
staan van een beding ten gunste van een derde zodat in haar optiek [de ei-
175 sers] geen aanspraak kunnen maken op vergoeding voor schade die zij ge-
leden hebben en op vrijwaring voor de tegen hen gestelde vorderingen.*

*De eerste rechter heeft geoordeeld dat [de eisers] de hoedanigheid hebben
180 van derde begunstigden en dat bijgevolg [de verweerster] wel degelijk, ook
wat hen betreft, tot tussenkomst gehouden is.*

*De algemene regel is dat een overeenkomst alleen gevolgen tussen contrac-
terende partijen teweegbrengt. Zowel in het gemeen recht, art. 1121 B.W.,
185 als in het verzekeringsrecht, art. 77 van de wet van 4 april 2014 (art. 22 wet
op de landverzekeringsovereenkomsten), is de mogelijkheid voorzien om in
een overeenkomst een beding ten behoeve van een derde op te nemen. Dat
beding ten behoeve van een derde wordt echter niet vermoed. De bedinger*

190 *en de belover moeten duidelijk en ondubbelzinnig de bedoeling hebben gehad in het voordeel van de derde te bedingen [...].*

Het is evenwel niet omdat een derdenbeding niet wordt vermoed dat het niet impliciet of stilzwijgend kan tot stand komen. Aangezien de derde-begunstigde geen partij is bij de overeenkomst waarbij het beding ten behoeve van een derde in het leven is geroepen, kan door en tegen de derde het bestaan hiervan, dat voor hem een rechtsfeit uitmaakt, bewezen worden met alle middelen van recht.

200 *A. D. en F. A. hebben aan de verzekeraar niet gemeld dat zij niet de enige eigenaars waren van het te verzekeren goed. Ze hebben de volledige waarde van het gebouw laten verzekeren en de daarmee corresponderende premie betaald. Wetende dat zij ingevolge de toepassing van art. 93 van de wet van 4 april 2014 (art. 39 wet op de landverzekeringsovereenkomsten), geen grotere vergoeding konden bekomen dan de waarde van hun aandeel*
205 *in het onroerend goed, kunnen zij door het volledige gebouw te verzekeren geen andere bedoeling hebben gehad dan ook de andere mede-eigenaars, [de eisers], van het voordeel van de verzekering te laten genieten. Er valt geen andere zinnige uitleg te bedenken voor de wijze waarop ze gecontracteerd hebben.*

210 *Die wil moet niet alleen duidelijk en ondubbelzinnig bestaan aan de zijde van de verzekerden (bedingers) maar ook aan de zijde van de verzekeraar (belover).*

In de bijzondere voorwaarden van de verzekeringspolis zijn A. D. en F. A. aangeduid als de verzekeringsnemers. In de algemene voorwaarden wordt
215 *in art. 2 een definitie gegeven van verzekerden, te weten:*

- de verzekeringsnemer alsook alle bij hem gewoonlijk inwonende personen;*
- het personeel van de verzekeringsnemer bij de uitoefening van hun functie;*
- de lasthebbers en vennoten van de verzekeringsnemer bij de uitoefening van hun functie;*

220 - elke andere persoon die als verzekerde is genoemd in de bijzondere voorwaarden.
Opdat [de verweerster], in afwijking van die schriftelijke overeenkomst, stil-
zwijgend zou hebben ingestemd met de derde begunstiging moet zij min-
stens weet gehad hebben van het feit dat A. D. en F. A. niet de enige eige-
naars waren van het te verzekeren gebouw. Er is echter niets dat daarop
225 wijst zodat [de verweerster] niet geacht kan worden daarmee op het ogen-
blik van het afsluiten van de polis te hebben ingestemd. Het feit dat zij een
premie heeft aangerekend ter verzekering van het volledige gebouw en de
daarmee gepaard gaande risico's, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

230 Naar het oordeel van het [hof van beroep] gaan [de eigenaars, waaronder
de eisers] een stap te ver waar zij voorhouden dat [de verweerster] de ver-
plichting had om zich te informeren met betrekking tot de eigendomssitua-
tie van het onroerend goed en meer concreet of het een onroerend goed
betraf dat in mede-eigendom toebehoorde aan meerdere eigenaars, zeker
235 nu het ging om een appartementsgebouw dat bestaat uit meerdere bouw-
lagen.

Het karakter van het verzekerde goed moet niet onmiddellijk doen vermoe-
den dat er meerdere eigenaars zijn. De regel is dat elkeen zich verzekert
voor zijn eigen goederen, bedingen ten gunste van een derde zijn de uitzon-
dering daarop. [De verweerster] moest niet vermoeden dat er ook nog an-
dere eigenaars waren. Voor de bepaling van het risico is het voor de verze-
240 keraar van belang te weten of de verzekerde eigenaar dan wel huurder is
van een gebouw omdat dit een verschillende dekking biedt waar tegenover
een andere premie staat. De vragen in het verzekeringsvoorstel (dat niet
245 voorligt) zijn dan ook veelal hierop toegespitst.

[De eigenaars, waaronder de eisers] verwijzen naar het destijds geldende
art. 4 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de
voorlichting en de bescherming van de consument, waarin het volgende is
250 bepaald:

255 “Ten laatste op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst moet de onderneming ter goeder trouw aan de consument de behoorlijke en nuttige informatie geven betreffende de belangrijkste kenmerken van het product en betreffende de verkoopsvoorwaarden, rekening houdend met de door de consument uitgedrukte behoefte aan informatie en rekening houdend met het door de consument meegedeelde of redelijkerwijze voorzienbare gebruik.”

260 *Een verzekeringsovereenkomst bestaat uit bijzondere en algemene voorwaarden. A. D. en F. A. betwisten niet dat zij deze voorwaarden hebben ontvangen zodat zij op basis van de definitie van verzekerde in de algemene polisvoorwaarden hadden moeten beseffen dat [de eisers] niet als dusdanig konden worden beschouwd. Zij wisten dat zij niet de enige eigenaars waren van het te verzekeren onroerend goed en zij hadden hun wil om [de eisers]*
265 *als verzekerde in de polis te laten opnemen aan de verzekeraar kenbaar moeten maken. Zij hadden als consument hun behoefte moeten uitdrukken, wat zij nagelaten hebben te doen.*

Ook in art. 58 van de wet van 4 april 2014 (art. 5 van de wet op de landverzekeringsovereenkomsten) met betrekking tot de mededelingsplicht wordt
270 *de verzekeringsnemer verplicht alle hem bekende omstandigheden mee te delen die hij redelijkerwijs moet beschouwen als gegevens die van invloed kunnen zijn op de beoordeling van het risico door de verzekeraar. Mochten*
A. D. en F. A. aan [de verweerster] gemeld hebben dat zij maar voor de helft eigenaars waren maar dat ook de andere eigenaars moesten verze-
275 *kerd zijn dan had de verzekeraar een aangepast voorstel kunnen formuleren.*

Tot slot verwijzen [de eisers] naar de uitvoering ter goeder trouw van de overeenkomst. Het is blijkbaar pas nadat de raadsman van [de verweer-
280 *ster] een op 5 december 2014 georganiseerde studiedag had bijgewoond, dat zij het niet-verzekerd zijn van deze partijen heeft opgeworpen.*

[De verweerster] heeft steeds betwist dat zij tot tussenkomst gehouden was, ook ten aanzien van de verzekeringsnemers/verzekerden A. D. en F. A. Het is niet omdat zij zich voor het volledige gebouw hadden laten verzekeren en dat [de verweerster] na het schadegeval uit een aantal stukken kon afleiden dat [de eisers] mede-eigenaars waren, zij er meteen vanuit moest gaan dat ook [de eisers] zich als verzekerden beschouwden in de bij haar onderschreven polis. Het was immers niet uitgesloten dat zij voor hun aandeel bij een andere verzekeraar ook een polis hadden afgesloten.

De raadsman van [de eigenaars, waaronder de eisers] heeft per brief van 6 januari 2011 zijn tussenkomst aan de verzekeraar gemeld als raadsman van 'de heer en mevrouw D. – A. A. Van [de eisers] is in die brief geen sprake. De discussie die zich daarna tussen deze raadsman en de verzekeraar heeft ontsponnen, heeft betrekking op het al dan niet gewaarborgd zijn van het schadegeval op zich. Nergens wordt gesteld dat ook [de eisers] zich op dekking in de door A. D. en F. A. onderschreven polis beroepen.

In eerste aanleg is [de verweerster] vrijwillig tussengekomen in de zaak aangespannen door [de eigenaars, waaronder de eisers] tegen D. C. en in de zaak aangespannen door M. S. tegen [de eigenaars, waaronder de eisers]. Dit gebeurde respectievelijk op 2 en 3 oktober 2013.

In haar eerste conclusie van 3 maart 2014 heeft [de verweerster] het volgende geschreven:

“Op 18 oktober 2010 werd tussen de heer en mevrouw A. D. – F. A. en de rechtsvoorgangster van [de verweerster] met betrekking tot een onroerend goed, gelegen te X, een verzekeringsovereenkomst, genaamd Multirisico's woning, zulks met polisnummer afgesloten (stukken 1 en 2)”.

Maar ook:

315 “Op uitdrukkelijk verzoek van voornoemde desbetreffende eigenaars van het verzekerd gebouw is de rechtsvoorgangster van [de verweerster] in haar hoedanigheid van desbetreffende verzekeraar van het kwestieus schadeverwekkend pand bij wege van verzoekschrift van 30 september 2013 in de beide gerechtelijke procedures vrijwillig tussengekomen”.

320

En:

“Thans is zwart op wit komen te blijken dat zowel de heer en mevrouw A. D. – F. A. als [de eisers] opzettelijk hebben nagelaten [de verweerster] tijdig van het gebrek van het gebouw (= lees verzwaring van het risico) in kennis te stellen.

325

En nog:

“Concluderend, dient dan ook te worden gesteld, dat de verzekeringsovereenkomst tussen [de verweerster] en zowel de heer en mevrouw A. D. – F. A. als [de eisers] NIETIG dient te worden verklaard en [de verweerster] uiteraard geenszins tot vrijwaring van zowel de heer en mevrouw A. D. – F. A. als [de eisers] kan gehouden [zijn], minstens enkel tot terugbetaling van betaalde verzekeringspremies is gehouden.

330

335 [De eigenaars, waaronder de eisers] *lijken uit deze citaten uit de conclusies van [de verweerster] een bindende erkenning dan wel een gerechtelijke bekenenis te willen afleiden.*

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de vermeldingen in de geciteerde conclusie niet eenduidig zijn. Enerzijds geeft [de verweerster] aan dat de
340 *verzekeringsovereenkomst werd afgesloten met A. D. en F. A. anderzijds*

stelt ze dat de overeenkomst tussen haarzelf en A. D. en F. A. en [de eisers] nietig moet worden verklaard.

345 *Bovendien is een erkenning, in tegenstelling tot een bekentenis, herroepbaar. Een partij kan steeds terugkomen op een erkenning of niet-betwisting. Wie in een eerste conclusie niet betwist, kan dat nog in een tweede conclusie doen [...].*

350 *Van een gerechtelijke bekentenis, voor zover het al gaat over een rechtsfeit en niet door de rechter te beantwoorden rechtskwestie, kan al helemaal geen sprake zijn. Ingevolge art. 1356 BW moet een bekentenis uitgaan van de partij zelf tegen wie ze wordt ingeroepen of door haar bijzonder gevolmachtigde. Een advocaat is niet gerechtigd om namens zijn cliënt een bekentenis af te leggen, tenzij deze laatste hem daarvoor een bijzondere volmacht heeft gegeven, wat in deze niet het geval lijkt te zijn. De voor [de verweerster] neergelegde conclusie werd door haar raadsman en niet door*
355 *haarzelf ondertekend [...].*

360 *[De verweerster] heeft steeds betwist dat zij dekking diende te verlenen voor het schadegeval, zowel ten aanzien van A. D. en F. A. als ten aanzien van [de eisers]. Bij de redactie van de eerste conclusie werd onvoldoende aandacht besteed aan het in te nemen standpunt ten aanzien van de hoedanigheid van [de eisers]. Vandaar ook de dubbelzinnige vermeldingen.*

365 *Voor zover er al sprake zou zijn geweest van een erkenning mocht [de verweerster] daarop in haar syntheseconclusie terugkomen, zoals ze heeft gedaan.*

[De verweerster] is in haar eerste conclusie niet duidelijk geweest. Dat betekent nog niet dat ze een deloyale proceshouding heeft ingenomen en nog minder dat daardoor schade zou zijn ontstaan die ertoe zou leiden dat zij

370 *tussenkomst moet verlenen voor personen die niet de hoedanigheid van
verzekerde hebben in de bij haar onderschreven polis.*

c. schade door instorting van de ramen

375 *[De eigenaars, waaronder de eisers] hebben in eerste aanleg een vordering
gesteld voor de vergoeding van de schade aan de ramen van het gebouw.
De eerste rechter heeft de vordering integraal ingewilligd met dien ver-
stande dat de veroordeling van [de verweester] werd uitgesproken ten
aanzien van A. D. die de factuur heeft voldaan.*

380 *Cijfermatig wordt over deze vordering door [de verweester] geen betwis-
ting meer gevoerd.*

385 *Vermits A. D. en F. A. slechts voor de helft eigenaar zijn van het verzekerde
gebouw en [de eisers] geen aanspraak kunnen maken op een vergoeding
vanwege [de verweester] moet de door de eerste rechter toegekende
hoofdsom worden herleid naar de helft, zijnde € 7.261,00.*

[...]

390 *f. vordering tot vrijwaring ingesteld door [de eigenaars, waaronder de ei-
sers] tegen [de verweester]*

395 *[De verweester] is gehouden haar verzekerden, A. D. en F. A., te vrijwaren
voor de tegen hen uitgesproken veroordelingen ten aanzien van M. S., de
stad Gent en N. S. Ten onrechte meent zij echter maar voor de helft van de*

400 *uitgesproken veroordelingen gehouden te zijn. De burgerlijke aansprakelijkheid van A. D. en F. A. is in de polis verzekerd wat betekent dat wanneer zij in solidum met derden voor het geheel worden veroordeeld de verzekeraar gehouden is hen volledig te vrijwaren.*

In de mate dat de vordering uitgaat van [de eisers] is deze ongegrond.”
(p. 10, tweede helft, tot p. 15, bovenaan, en p. 16, van het bestreden ar-
405 rest).

Grievens

410 **Eerste onderdeel**

1. Luidens artikel 1165 van het Burgerlijk Wetboek brengen overeenkomsten alleen gevolgen teweeg tussen de contracterende partijen. Zij brengen aan derden geen nadeel toe en strekken hun slechts tot voordeel in het geval voorzien bij artikel 1121.
415

Artikel 1122 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat men wordt geacht te hebben bedongen voor zichzelf en voor zijn erfgenamen en rechtverkrijgenden, tenzij het tegendeel uitdrukkelijk bepaald is of uit de aard van de overeenkomst voortvloeit.
420

2. Luidens artikel 1, A, van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst, hieronder afgekort als Wet Landverzekeringsovereenkomst, is de verzekeringsovereenkomst een overeenkomst, waarbij een partij, de verzekeraar,

425 zich er tegen betaling van een vaste of veranderlijke premie tegenover een andere partij, de verzekeringnemer, toe verbindt een in de overeenkomst bepaalde prestatie te leveren in het geval zich een onzekere gebeurtenis voordoet waarbij, naargelang van het geval, de verzekerde of de begunstigde belang heeft dat die zich niet voordoet.

430

Krachtens artikel 1, B, a), van de Wet Landverzekeringsovereenkomst wordt, bij schadeverzekering, onder verzekerde degene verstaan die door de verzekering is gedekt tegen vermogensschade.

435 Verder volgt uit artikel 1 van diezelfde wet dat:

- de begunstigde degene is in wiens voordeel verzekeringsprestaties bedongen zijn, zo luidt artikel 1, C,
- de premie iedere vorm van vergoeding is, die door de verzekeraar wordt gevraagd als tegenprestatie voor zijn verbintenissen, zo bepaalt artikel 1, E,
- 440 - de verzekeringsprestatie het door de verzekeraar uit te betalen bedrag of de door hem te verstrekken dienst ter uitvoering van de verzekeringsovereenkomst is, aldus artikel 1, F,
- de schadeverzekering de verzekering is waarbij de verzekeringsprestatie afhankelijk is van een onzeker voorval dat schade veroorzaakt aan iemands vermogen, zo volgt uit artikel 1, G.
- 445

De brandverzekeringsovereenkomst waarbij een gebouw in zijn geheel wordt verzekerd en waarbij de daarmee corresponderende premie berekend op de waarde van het gehele gebouw wordt betaald, leidt tot daarmee overeenstem-

450 mende verzekeringsprestaties van de verzekeraar. De verzekeraar heeft daarbij geen andere bedoeling het gebouw in zijn geheel te verzekeren, en dus desgevallend ook verzekeringsprestaties te leveren voor de eventuele mede-eigenaars van dat gebouw. De verzekeringsprestaties die aldus zijn bedongen komen dan ook ten goede aan alle eigenaars van het gebouw.

455

Uit de inhoud van de voornoemde begrippen, te weten verzekeringsovereenkomst, verzekerde, begunstigde, premie, verzekeringsprestatie en schadeverzekering, zoals vervat in artikel 1 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst en de artikelen 1165 en 1122 van het Burgerlijk Wetboek volgt inderdaad dat wanneer
460 door een mede-eigenaar een brandverzekeringsovereenkomst wordt gesloten met betrekking tot een welbepaald onroerend goed en de premie die door de verzekeraar als tegenprestatie voor zijn verbintenissen wordt gevraagd betrekking heeft op de volledige waarde van het gehele onroerend goed, uit de aard van die overeenkomst volgt dat zij is aangegaan om ook de andere mede-eigenaars ten goede te komen.
465

Wat volgt uit de aard van de overeenkomst, behoeft geen afzonderlijke wilsuivering. Overeenkomsten verbinden overeenkomstig artikel 1135 van het Burgerlijk Wetboek niet alleen tot hetgeen daarin uitdrukkelijk bepaald is, maar ook tot alle
470 gevolgen die door de billijkheid, het gebruik of de wet aan de verbintenis, volgens de aard ervan, worden toegekend.

Dit strookt met artikel 22 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst, in de versie van toepassing vóór de opheffing ervan bij een wet van 4 april 2014, luidens
475 welk de partijen te allen tijde kunnen overeenkomen dat een derde, onder de voorwaarden welke zij bepalen, aanspraak kan hebben op de door de verzekering geboden voordelen. Die derde moet immers niet aangeduid zijn of zelfs niet verwekt zijn op het ogenblik dat het beding wordt gemaakt, maar hij moet aanwijsbaar zijn op de dag dat de verzekeringsprestaties opeisbaar zijn.

480

Dit strookt eveneens met artikel 38 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst, in de versie van toepassing vóór de opheffing ervan bij een wet van 4 april 2014, op grond waarvan de verzekering kan worden gesloten ten behoeve van wie het aangaat. In dat geval is de verzekerde hij die in geval van schade aantoonbaar belang

485 te hebben bij het verzekerde. Alle excepties eigen aan de verzekeringsovereenkomst en waarop de verzekeraar zich tegen de verzekeringnemer kan beroepen zijn tegenstelbaar aan de verzekerde, wie het ook zij.

490 Het vergoedend principe vervat in artikel 39 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst, in de versie van toepassing vóór de opheffing ervan bij een wet van 4 april 2014, luidens welk de prestatie die de verzekeraar verschuldigd is de door de verzekerde geleden schade niet te boven mag gaan, wordt daardoor niet geschonden. De brandverzekeringsovereenkomst aangegaan voor het gehele gebouw komt alle mede-eigenaars ten goede, elk ten belope van hun deel in de
495 mede-eigendom.

2. Het hof van beroep stelt vast dat:

- A. D., F. A. en de eisers de eigenaars zijn van het gebouw gelegen te Gent (p. 3, derde laatste alinea, van het bestreden arrest),
- 500 - dat gebouw op 21 oktober 2010 gedeeltelijk is ingestort (p. 3, derde laatste alinea, van het bestreden arrest),
- de verweerster de brandverzekeraar is (p. 4, derde alinea, van het bestreden arrest),
- de verzekeringsovereenkomst werd onderschreven door A. D. en F. A. (p. 10,
505 derde alinea, van het bestreden arrest).

Het hof van beroep oordeelt dat de eisers niet als verzekerden of derde begunstigden van de brandverzekeringspolis kunnen worden beschouwd, o.m. op de gronden dat:

- 510 - op het ogenblik van het aangaan van de verzekeringsovereenkomst door A. D. en F. A. aan de verzekeraar niet werd gemeld dat zij slechts voor de helft eigenaar zijn van het gebouw en dat zij de andere mede-eigenaars, de eisers, als

- derde begunstigden wilden verzekeren (p. 10, derde laatste alinea, van het bestreden arrest),
- 515 - de algemene regel is dat een overeenkomst alleen gevolgen tussen contracterende partijen teweegbrengt, dat een beding ten behoeve van een derde niet wordt vermoed, dat de bedinger en de belover duidelijk en ondubbelzinnig de bedoeling moeten hebben gehad in het voordeel van de derde te bedingen (p. 11, eerste alinea, van het bestreden arrest),
- 520 - een derdenbeding impliciet of stilzwijgend kan tot stand komen, dat aangezien de derde-begunstigde geen partij is bij de overeenkomst waarbij het beding ten behoeve van een derde in het leven is geroepen, door en tegen de derde het bestaan hiervan, dat voor hem een rechtsfeit uitmaakt, bewezen kan worden met alle middelen van recht (p. 11, tweede alinea, van het bestreden arrest),
- 525 - A. D. en F. A. aan de verzekeraar niet hebben gemeld dat zij niet de enige eigenaars waren van het te verzekeren goed, dat zij de volledige waarde van het gebouw hebben laten verzekeren en de daarmee corresponderende premie hebben betaald (p. 11, derde alinea, aanhef eerste lid, van het bestreden arrest),
- dat zij, wetende dat zij ingevolge de toepassing van artikel 39 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst geen grotere vergoeding konden bekomen dan de waarde van hun aandeel in het onroerend goed, zij door het volledige gebouw te verzekeren geen andere bedoeling kunnen hebben gehad dan ook de andere mede-eigenaars, de eisers, van het voordeel van de verzekering te laten genieten, dat er geen andere zinnige uitleg valt te bedenken voor de wijze waarop ze
- 530 - gecontracteerd hebben (p. 11, derde alinea, eerste lid, van het bestreden arrest),
- 535 - die wil niet alleen duidelijk en ondubbelzinnig moet bestaan aan de zijde van de verzekerden maar ook aan de zijde van de verzekeraar (p. 11, derde alinea, tweede lid, van het bestreden arrest),
- 540 - opdat de verweerster, in afwijking van die schriftelijke overeenkomst, stilzwijgend zou hebben ingestemd met de derde begunstiging zij minstens weet moet hebben gehad van het feit dat A. D. en F. A. niet de enige eigenaars waren van

het te verzekeren gebouw, dat er echter niets is dat daarop wijst zodat de ver-
weerster niet geacht kan worden daarmee op het ogenblik van het afsluiten
545 van de polis te hebben ingestemd (p. 11, derde alinea, vierde lid, van het be-
streden arrest),

- het feit dat zij een premie heeft aangerekend ter verzekering van het volledige
gebouw en de daarmee gepaard gaande risico's, aan deze vaststelling geen af-
breuk doet (p. 11, derde alinea, in fine, van het bestreden arrest).

550

Door niettegenstaande de vaststellingen dat A. D. en F. A. de brandverzekerings-
polis als eigenaars zijn aangegaan en daarbij de volledige waarde van het ge-
bouw hebben laten verzekeren en de daarmee corresponderende premie heb-
ben betaald, en zij geen andere bedoeling kunnen hebben gehad dan de andere
555 mede-eigenaars, zijnde de eisers, het voordeel van de verzekering te laten genie-
ten, het voordeel van de verzekering aan de eisers te ontfangen op de grond dat
de verweerster daarmee niet stilzwijgend heeft ingestemd terwijl die bedoeling
en dus het derdenbeding voortvloeit uit de aard van die overeenkomst, miskent
het hof van beroep de wettelijke begrippen verzekeringsovereenkomst, verze-
560 kerde, begunstigde, premie, verzekeringsprestatie en schadeverzekering zoals
vervat in artikel 1 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst, alsook de artike-
len 22, 38 en 39 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst en de artikelen
1122, 1135 en 1165 van het Burgerlijk Wetboek.

565 *Conclusie*

De beslissing van het hof van beroep dat het hoger beroep van de verweerster
gegrond is, is niet naar recht verantwoord (schending van de artikelen 1, 22, 38
en 39 van de Wet Landverzekeringsovereenkomst en de artikelen 1122, 1135 en
1165 van het Burgerlijk Wetboek)

570

Tweede onderdeel

Uit de samenlezing van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat de rechter gehouden is de bewijskracht van de akten te eerbiedigen. De rechter mag aan de hem regelmatig overgelegde stukken geen uitlegging
575 geven die onverenigbaar is met de bewoordingen ervan. Evenmin mag hij aan de stukken een inhoud toekennen die zij niet bevatten, of de stukken een inhoud ontzeggen die zij wel bevatten.

Het hof van beroep citeert onderaan pagina 13 uit de in eerste aanleg neergelegde “Definitieve syntheseconclusie” van de verweerster gedateerd 29 oktober 2014, m.n. de vierde alinea op pagina 13 ervan (verkeerdelijk verwijst het hof van beroep evenwel naar de conclusie van 3 maart 2014, welke die passage niet bevat):

585

*“Concluderend, dient dan ook te worden gesteld, dat de verzekeringsovereenkomst tussen [de verweerster] en **zowel** de heer en mevrouw A. D. – F. A. **als** [de eisers] NIETIG dient te worden verklaard en [de verweerster] uiteraard geenszins tot vrijwaring van zowel de heer en mevrouw A. D. – F. A. als [de eisers] kan gehouden [zijn], minstens enkel tot terugbetaling van betaalde verzekeringspremies is gehouden.”*

590

(p. 13, onderaan, van het bestreden arrest, vetdruk toegevoegd).

Vervolgens overweegt het hof van beroep:

595

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de vermeldingen in de geciteerde conclusie niet eenduidig zijn. Enerzijds geeft [de verweerster] aan dat de verzekeringsovereenkomst werd afgesloten met A. D. en F. A. anderzijds stelt ze dat de overeenkomst tussen haarzelf en A. D. en F. A. en [de eisers] nietig moet worden verklaard.”

600

(p. 14, eerste alinea, tweede lid, van het bestreden arrest).

Het gebruik van de woorden “zowel” en “als” in de hierboven geciteerde passage uit de conclusie van de verweerster gedateerd 29 oktober 2014, geven duidelijk
605 aan dat de verweerster uitging van een verzekeringsovereenkomst gesloten met alle eigenaars, en niet enkel met A. D. en F. A. De verweerster gaf dat uitdrukkelijk zo aan in de voornoemde passage.

610

Door te oordelen dat de verweerster *“enerzijds aangeeft dat de verzekeringsovereenkomst werd afgesloten met A. D. en F. A.”* zonder daarbij te vermelden dat zij dat ook ten aanzien van de eisers aangaf terwijl dat duidelijk blijkt uit de hierboven vermelde passage, ontzegt het hof van beroep aan die conclusie een
615 inhoud die zij wel heeft en miskent het zodoende de bewijskracht van die akte (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek).

Conclusie

Het hof van beroep beslist niet zonder schending van de bewijskracht van de
620 conclusie van 29 oktober 2014 van de verweerster dat haar hoger beroep gegrond is (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek).

625 ***Derde onderdeel***

In regelmatig voor het hof van beroep neergelegde conclusies voerden de eisers aan:

630 **“b. Standpunt van concludenten**

b.1. Pas in haar syntheseconclusie voor de eerste rechter dd. 08/12/2014
hield de [de verweerster] **voor het eerst** voor dat [de eisers] geen ver-
zekerden zijn in het kader van de bij haar afgesloten verzekeringsover-
eenkomst.

635

De [verweerster] verwees toen ter ondersteuning van haar nieuwe ar-
gumentatie naar twee cassatiearresten die aan bod waren gekomen
tijdens een studiedag over aansprakelijkheid – en verzekeringsrecht die
door haar raadsman werd bijgewoond op 05/12/2014, dus enkele da-
gen voor het neerleggen van de syntheseconclusie.

640

Waar tot aan deze studiedag [de eisers] **zonder enig voorbehoud** wer-
den beschouwd als verzekerden, getuigt het niet van (procedurele)
goede trouw om na de studiedag plots een bocht van 180 graden te
maken.

645

Het standpunt dat door [de verweerster] werd ingenomen NA de stu-
diedag dd. 05/12/2014 is manifest in strijd met haar eerdere conclusies
waarin nergens gesteld werd dat [de eisers] niet als verzekerden te be-
schouwen zijn in het kader van de bij haar afgesloten polis.

650

Juist het tegendeel werd zelfs uitdrukkelijk gesteld !!

655 Zie de volgende passages uit de syntheseconclusie van de NV BALOISE
BELGIUM dd. 29/10/2014

- pagina 5 derde alinea onderaan:

660

“ ...

Op uitdrukkelijk verzoek van voornoemde desbetreffende eigenaars van het verzekerd gebouw is de rechtsvoorganger van conluante in haar hoedanigheid van desbetreffende verzekeraar van het kwestieus schadeverwekkend pand bij wege van verzoekschrift van 30 september 2013 in de beide gerechtelijke procedures vrijwillig tussengekomen. ...”

665

670

De [de verweerster] stelt zelf dat zij op verzoek van de “desbetreffende eigenaars van het verzekerde gebouw”, waaronder [de eisers], vrijwillig is tussengekomen

Hieruit kan alleen maar worden afgeleid dat [de verweerster] [de eisers] eveneens als verzekerden beschouwde.

675

In het andere geval zou zij vermeld hebben dat zij enkel vrijwillig tussenkwam voor de heer A. D. en diens echtgenote mevrouw F. A., wat niet het geval is.

- pagina 7, punt 2.1., eerste en vierde alinea

680

“ ...

Thans is zwart op wit komen te blijken, dat zowel de heer en mevrouw A. D. – F. A. als de heer en mevrouw B. D. – K. D. opzettelijk hebben nagelaten conluante tijdig van het gebrek van het gebouw (= lees verzwaring van het risico) in kennis te stellen.

685

...

690 Een verzwaring van het risico dient immers door de verzekerings-
nemer onder dezelfde voorwaarden als bij de aanvang van de ver-
zekeringsovereenkomst te worden meegedeeld, waarbij artikel 26
§ 1 WLVO uitdrukkelijk naar de voorwaarden van artikel 5 WLVO
verwijst. ...”

695 *Uit deze passages blijkt overduidelijk dat [de eisers] wel degelijk
als verzekerden werden beschouwd.*

*Immers werd toen ook ten aanzien van hen geargumenteerd dat
zij in de fout waren gegaan door (beweerdelijk) opzettelijk, min-
stens onopzettelijk, geen melding te hebben gemaakt van een risi-
coverzwaring.*

700 *Waar volgens de [de verweerster] enkel een verzekerde zich kan
steunen op een laattijdige mededeling (op het vlak van dekking)
door zijn verzekeraar (zie p. 14 bovenaan verzoekschrift hoger be-
roep) geldt evident ook het omgekeerde, namelijk dat enkel ten
705 aanzien van een verzekerde gewag kan worden gemaakt van het
(beweerdelijk) opzettelijk dan wel onopzettelijk verzwijgen van een
risicoverzwaring.*

710 *De [de verweerster] miskent zélf het juridisch pertinente feit dat zij
in een eerdere conclusie ook ten aanzien van [de eisers] de schen-
ding inriep van artikel 81 Verzekeringswet wegens het (beweerde-
lijk) opzettelijk dan wel onopzettelijk verzwijgen van een risicover-
zwaring. “*

715 (p. 17, tweede helft, tot p. 19, bovenaan, van de “Synthese-
conclusie in graad van beroep” van de eisers)

en voorts:

720 *“In dezelfde conclusie en ook eerdere conclusies verweet zij ook aan [de eisers] een inbreuk te hebben begaan op de op hen rustende meldingsplicht op grond van artikel 83 Verz. W., wat per definitie impliceert dat zij [de eisers] op dat ogenblik beschouwde als verzekerden.*

725 *Een verzekeraar die zichzelf ondubbelzinnig en zonder enig voorbehoud beschouwt als verzekeraar van alle mede – eigenaars van éénzelfde onroerend goed, kan nadien moeilijk nog gaan argumenteren dat de polis enkel kan worden ingeroepen door de mede – eigenaars wiens naam vermeld wordt in de bijzondere polisvoorwaarden.*

730 *Niet de eerste rechter maar wel [de verweerster] miskent de door haar ingeroepen cassatierechtspraak waar zij zich duidelijk geprofileerd heeft als verzekeraar van het volledige verzekerde goed en van alle mede-eigenaars,*
735 *wat duidelijk aantoont dat bij het afsluiten van de polis eveneens gehandeld werd voor rekening van [de eisers].*

740 *Volkomen terecht merkte de eerste rechter op dat de in cassatiearresten voorziene uitzondering of afwijkmogelijkheid ruim moet worden geïnterpreteerd teneinde onbillijke situaties te vermijden.*

Een dergelijk ruime interpretatie volgt ook uit de artikelen 1156 B.W. en 1162 B.W.

745 *Luidens artikel 1156 B.W. moet men in de overeenkomsten nagaan welke de gemeenschappelijke bedoeling van de contracterende partijen is geweest, veeleer dan zich aan de letterlijke zin van de woorden te houden.*

750 *Rekening houdend met hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, kan moeilijk worden geconcludeerd dat de bedoeling van partijen is geweest om enkel de heer A. D. en mevrouw F. A. te verzekeren en niet [de eisers].”*
(p. 20 van de “Syntheseconclusie in graad van beroep” van de eisers).

De eisers voerden aldus uitdrukkelijk aan dat de verweerster zonder voorbehoud
755 aanvaardde ook de verzekeraar van de eisers te zijn, en dat zij de eisers als verzekerden beschouwde, zoniet zou zij hen geen tekortkoming in hun meldingsplicht als verzekerde hebben verweten.

Het hof van beroep antwoordt niet op dit uitdrukkelijke en omstandige verweer
760 van de eisers, en miskent mitsdien artikel 149 van de Grondwet.

Conclusie

De beslissing van het hof van beroep dat het hoger beroep van de verweerster
gegrond is, is niet regelmatig met redenen omkleed (schending van artikel 149
765 van de Grondwet).

770

Met betrekking tot het eerste onderdeel

775

In twee arresten, nl. van 4 februari 2013 (C.10.0120.F) en 25 april 2013 (C.12.0114.F), oordeelde uw Hof dat de brandverzekering die in eigen naam is gesloten door de onverdeelde mede-eigenaar van het verzekerde goed, in de regel slechts zijn deel van de eigendom dekt en niet aan de andere mede-eigenaars ten goede komt, tenzij uit de verzekering volgt dat de verzekeringnemer voor hun rekening heeft gehandeld. Naar het oordeel van de eisers wordt daarin voorbijgegaan aan de aard van de brandverzekeringspolis die ertoe strekt een onroerend goed in zijn geheel te verzekeren. Het voorwerp van die verzekering spreekt voor zich, nl. het gebouw, en ook de omvang van de verzekeringsprestaties zijn

780

duidelijk. De eisers verzoeken uw Hof nadrukkelijk op die rechtspraak terug te komen. Die rechtspraak is immers problematisch en onbillijk voor mede-eigenaars die de brandpolis niet mee hebben onderschreven en niet inwonen bij de verzekeringnemer (zie G. HEIRMAN, “Verzekering van goederen in mede-eigendom: wanneer zijn mede-eigenaars die de verzekeringsovereenkomst niet onderschreven hebben ook gedekt?”, noot onder Cass. 25 april 2013, RW 2015-16, 979).

785

790

OM DEZE REDENEN

795

Concluderen de eisers dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander hof van beroep,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

800

Gent, 30 april 2020

VERZOEK-

SCHRIFT/28

Voor de eisers,

805

Willy van Eeckhoutte,

advocaat bij het Hof van Cassatie.

NIET VERBETERDE KOPIE